ja kange tuul laggeda peal tuisku keeritama. Laps roñis säären i süggawa luñe sees, kingad ning sukad märjad ja üsna luñega räntsas. Päike weeris loja, piñe tükis katte ja lopsakas luñe-seadu läks ika pak-semaks. „Kas sa olled wäsinud?“ küssis waña-mees ohkades, ja laps kostis nutuko ealega: mul on wäsimus ja külm käes. „Tulle miño süle,“ ütles Tooms — se olli waña-mehe niimi — „ma kannan sind tükikese maad eddasi.“ Laps wõttis teña kaela ümbert kinni ja pallus: kanna mind agga nattuke, kunni ma jalgu puhkan; siña waña-rauk olled issegi wäsimisek. — Tuisuga pörkas Tooms teelt kõrwale ja ekšis wiimaks opis ära. Teed otsides kipus tusk ja wäsimus kätte; laps olli sülles maggama uimunud, selepärast istus Tooms kaljokünkale natuke puhkama. Teña pä olli taske, silmad wausid koko ja ürikese aja päraft uinusta maggama. Laps, kedda külm uñest äratanud, pallus ärda meelega: armas Tooms, lasse mind maha! külm löhub miño jallad russuks. Agga Tooms ei kuulnud eñam pallumist egga wõinud wastata; teña elowaim olli külma käes roidund, keha jubba kangeks tõmand, siski oidsid ta tuimad kohmetanud käed lapse otsego raud-siddemega kinni. Ei jõudnud lapse nuttu-, egga kaebamise-eäl surnu sarnast eñam äratada; abbi üldmise ellin waus tuulde. Kui eñam peastmist ei olnud loota akas wagga laps eñast surma wasta walmistama. „Armas Jumal“ — pallus teña — „kui miño surma-tund siin kätte jõuab, siis läkita oña ingli mulle troostiks, kes mind taewa juhatab. Lühenda, elde Issand! kannatamise tunni wallu ja peasta mind sest äddast, sest Siño käes on se wäggi ning se au iggawest.“ Külmast ära ramastatud laps nõrgutas oña pä waña-mehe riña peale ja uinus maggama. Keha wabbisemine jäi aega möda soigu, inganine arwemaks, lõpes wiimaks otsa, ja Betti olli nisama kangeks läinud kui Tooms. Luñi lahutas walge rüü nõlema surnude ümber. Ja kui tuule kohin waikis, luñe-saddu lõpes ja ö kätte jõudis, seal seisis tähtedega ehitatud taewas otsego keña surnu-katte nende ülle, ja laps ning waña-mees ingasid rahul.

Kest ö joudis kätte; seal tulli üks selts herrasid ülle mäggede jahi pealt taggasi. Äkitselt tõstsid jahikoerad suurt ulgu- ning aukumise kärra. Üks teender, kes koera tülli waatama olli läinud, rutas kohkudes taggasi ja ütles: Oh, Jumal parako! mis suur õnnetus! Kaks külma käes kohmetanud inimesed istuwad kui surnud seal künka naal. Kõik rutasid luggu waatama. Otsego kaks koko köidetud puu-algo istusid Tooms ja Betti; waatajad tõstsid sedda nähes ühest suust kohkumise ja kahhetsemise eäle. Üks neist herradest katsus suure oolega, kas surnu kehadel weel elo sees olli. (Pöra leht ümber seal näed sa nende pilt.) Kas on lootust, armas tohter? küssisid teised, ja tohter kostis: „peame katsuma mis neist saab, kas ärkawad elusse wai mitte. Neid teine teisest lahutada ei olle wõimalik, eht meie peaksime waña-mehe

Maa-rahwa kassuline Kalender 1846, lk. 19